

PROP DE VOSALTRES

Les obres de misericòrdia (II)

Donar menjar al famolenc

Sembla que el problema de la fam al món és una tràgica realitat que no acaba de trobar solució. Contemplem en l'actualitat la injustícia en la distribució dels aliments. Alguns vivim totalment satisfets i tenim de tot en els nostres rebosts i moltíssims pateixen per no disposar d'un crostó de pa o d'un got de llet per als seus fills. Hi ha informes i estudis que corroboren amb detall aquesta situació. Alguns es pregunten com és possible que els avenços tecnològics, en tots els ordres, no hagin eliminat aquesta tragèdia que pateixen molts pobles d'aquesta terra. A vegades ens consolem amb una gran dosi d'inconsciència, afirmant que sempre ha estat així. I això pot adormir la nostra consciència i disminuir el nostre compromís amb els famolencs.

El cristià, des del més profund dels mandats del Senyor, està obligat a compartir el seu pa amb qui ho necessita. No hi ha cap tipus d'excusa que justifiqui la impotència de no veure saciat el proïsme. Segurament és l'aspecte més elemental de la nos-

tra pràctica cristiana i la prova més evident del seguiment del Senyor, que ens ho recorda i mana constantment. Si no partim i compartim el nostre pa, desobeïm el mandat de Jesucrist. I ens demanarà comptes per això.

Recordem algunes referències bíbliques: *Dn 4,24; Tob 12,9; Ez 18,5.7; Is 58,7.8.10-11; Mc 6,37; Lc 3,11; St 2,16-17; 1Pe 4,8.*

A la nostra diòcesi, moltes persones i organitzacions treballen per disminuir els efectes de la fam en l'entorn i en el món sencer. Els grups parroquials de Càritas distribueixen cada setmana una gran quantitat d'aliments. Mans Unides o Jericó no fan altra cosa.

Que ningú dubti a participar en l'eliminació d'aquesta injustícia local i mundial. No importa l'edat, la cultura o la condició social. Es tracta de canviar el cor per atendre al famolenc.

Donar bon consell al qui ho necessita

En un pla estrictament individual hi ha moments de la vida en què la incertesa, el caos o la foscor es fan amos del nostre interior. Necessitem un bon consell, una llum que ens segueixi il·luminant el camí per prendre les millors decisions, que afavoreixin el nostre propi creixement espiritual i la felicitat dels nostres germans. En

el pla social existeixen gran quantitat de persones que ens volen convèncer valent-se de les cartes, de les boles de vidre o de pretesos estudis psicològics. Per no parlar de l'enorme quantitat de consells de tota índole, que emeten informes i marquen la trajectòria d'empreses privades o organismes públics. Fa la impressió que en l'actualitat necessitem bons consellers per a no errar en la presa de decisions.

Llegiu alguns consells en aquestes referències bíbliques: *Num 16,2; Sal 14,6; Tob 4,18; Job 5,13; Ez 11,2; Mt 5,44; Mt 6,25.33.*

En l'ambient eclesial en què ens movem, el recurs a bons consellers és d'una gran facilitat. Per discernir sobre els consells rebuts, ens hem de fixar en qui ens els ofereix; només es necessita molt d'amor i gran misericòrdia cap a qui els demana. El pare, els mestres, els directors espirituals, els confessors... Tots aquells que saben i volen escoltar de manera desinteressada, procurant aclarir la incertesa i la foscor en la vida de l'altre, amb vista a construir un món menys egoista i més frater.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

ACTUALITAT

«L'educació del segle XXI»

El filòsof i pedagog Gregori Luri va impartir, el 19 de febrer, una conferència al Col·legi Episcopal de Lleida, en la qual va recalcar que «sabem que som lliures quan coneixem quin és el nostre deure».

Gregori Luri, filòsof i pedagog navarrès, va defensar els drets dels fills en el transcurs de la conferència «L'educació del segle XXI», com a prèvia de la Jornada de Portes obertes.

Luri, que és autor entre d'altres d'importants assaigs com ara *Mejor educados*, *L'escola contra el món*, *Matar a Sócrates* o *El valor del esfuerzo*, es va adreçar, amb un to força amè i directe, a un auditori format per mares, pares, alumnes, professorat i

amics de l'escola, per reivindicar els Simpson com a model de família, això és, «amb el dret a ser pares i mares amb imperfeccions».

Entre molts temes tractats, el filòsof navarrès va confessar la importància que va tenir per a ell la lectura de la novel·la *El camino*, de Delibes, i també va explicar la seva idea d'adolescència dilatada fins als 40 anys. Luri va reivindicar la permanència de la memòria, de la consideració del llenguatge i de les paraules, de l'atenció i de la moral, i dels valors cristians de la persona, entre d'altres. El ponent va tancar la xerrada afirmant que «ser disciplinat és molt més important que ser intel·ligent».

El bisbe Salvador visita la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH)

El passat 15 de febrer, el Sr. Bisbe Salvador Giménez va voler visitar la PAH. Acompanyat per Mn. Robert Louan i Mn. Carles Sanmartín, delegat diocesà de Pastoral Sociocaritativa, va passar dues hores amb una quarantena de persones, reunides en aquells moments. El bisbe Salvador, sense protocols, va seguir, com un més, el desenvolupament normal de l'assemblea, escoltant atentament els testimonis de quatre famílies que, per primer cop, s'havien atansat a la PAH per demanar informació i assessorament.

El pastor de la Diòcesi es va mostrar molt gratament sorprès al veure la gran experiència que havien anat adquirint aquests activistes de la PAH, tot ajudant altres persones afectades també per la hipoteca. Fins al punt que, en un moment donat, dirigint-s'hi, va dir: «vostès, en saben molt de lleis!», al que un dels presents li respongué: «no som advocats, però amb la dura experiència n'hem après!»

En un diàleg obert i sincer entre el bisbe Salvador i els presents, aquests van compartir molt sincerament d'on treien les forces per conti-

nuar atenent les quatre o cinc famílies que, afectades per la hipoteca, cada dilluns, els continuen arribant. Ja prop de les 10 del vespre, el bisbe

Salvador, agraïnt l'acolliment rebut per part de tots, es va acomiadar, deixant que l'assemblea continués el seu desenvolupament.

Nota dels bisbes de la CET

Davant les denúncies d'abusos a menors en alguns centres educatius de Catalunya, de titularitat catòlica, que s'han fet públiques recentment, els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense reiterem la nostra total condemna a qualsevol abús, de qualsevol tipus, comès contra un infant o un menor d'edat.

El papa Francesc, com els seus immediats predecessors, ha repetit diverses vegades aquesta condemna i ha manifestat la seva proximitat a les víctimes. En comunió plena amb ell, ens comprometem a lluitar contra aquesta plaga que destrueix tantes infanteses.

Les normes de l'Església són clares. Ens demanen actuar amb rapidesa i decisió davant les denúncies, garantir la transparència i actuar amb tolerància zero. Entre altres mesures, seguint les indicacions de la Santa Seu, s'han d'apartar cautelament de

les seves funcions les persones acusades i oferir tota la col·laboració a l'acció de la justícia i a les autoritats civils.

L'Església ofereix tot el seu suport, atenció, escolta i acompanyament a les víctimes dels abusos, fins i tot en el cas de delictes que poden estar prescrits penalment. La Pontifícia Comissió per a la Protecció dels Menors, els darrers anys, ha realitzat

una important tasca de promoció dels drets dels menors i de prevenció dels abusos en tots els àmbits, i especialment en aquells països amb menys sensibilitat sobre la protecció dels menors. Aquest també és el nostre compromís i el de tota l'Església present a Catalunya.

Constatem que els Germans Maristes i altres institucions realitzen una tasca social i educativa amb cente-

nars d'obres arreu del món i sempre s'han dedicat a l'atenció i a la promoció dels infants. Les Diòcesis amb seu a Catalunya ens hem beneficiat de la seva tasca. El treball de les comunitats educatives, dels mestres i educadors, i dels pares i mares que fan confiança a aquestes escoles, no pot quedar qüestionat per aquests casos que tots deplorem i condemnem. De la mateixa manera, l'extensa xarxa d'institucions educatives que l'Església posa al servei de les famílies del país, creiem que no pot ser sotmesa a una permanent sospita.

La prevenció dels abusos als menors és una qüestió molt greu que afecta l'àmbit escolar, però també afecta altres institucions educatives, de lleure, i també l'àmbit familiar. Totes les administracions, agents socials i institucions hem de comprometre'ns en una acció efectiva que comporti una gran regeneració ètica i moral de la nostra societat.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

La família

Una mirada atenta a la vida quotidiana dels homes i de les dones d'avui ens mostra immediatament la necessitat que hi ha arreu d'una injecció robusta d'esperit familiar. De fet, l'estil de les relacions —civils, econòmiques, jurídiques, professionals, de ciutadania— sembla molt racional, formal, organitzat, però també molt «deshidratat», àrid, anònim. A vegades es torna insuportable. Si bé vol ser incliusiu en les seves formes, en realitat abandona a la soledat i al rebuig un nombre cada vegada més gran de persones.

Per això la família obre per a tota la societat una perspectiva molt més

humana: obre els ulls dels fills sobre la vida —i no sols la mirada, sinó també tots els altres sentits—, representant una visió de la relació humana construïda sobre la lliure aliança d'amor. La família introdueix la necessitat dels llaços de fidelitat, sinceritat, confiança, cooperació, respecte; anima a dissenyar un món habitable i a creure en les relacions de confiança, fins i tot en condicions difícils; ense-

nya a respectar la paraula donada, el respecte a cada una de les persones, la compartició dels límits personals i altres. Doncs bé, encara que tot això se sàpiga, no es dona a la família la importància —i reconeixement i suport— que li correspon en l'organització política i econòmica de la societat contemporània.

L'Església veu avui dia, en aquest punt exacte, el sentit històric de la

seva missió respecte de la família i de l'esperit familiar autèntic: començant per una atenta revisió de vida respecte d'ella mateixa. Es podria dir que «l'esperit familiar» és una carta constitucional per a l'Església: així ha d'aparèixer i així ha de ser el cristianisme.

Està escrit amb lletres ben clares: «Ara doncs» —diu sant Pau—, «ja no sou estrangers o forasters, sinó ciutadans del poble sant i membres de la família de Déu» (Ef 2,19). L'Església és i ha de ser la família de Déu.

(Dimecres, 7 d'octubre de 2015.)

Visita a l'Oratori dels Dolors

El bisbe Salvador va rebre, el passat 19 de febrer, la medalla de «Congregant d'Honor» de la Congregació dels Dolors de Lleida. Aquest distintiu li va ser lliurat durant una visita que va fer el prelat a l'oratori, ubicat al carrer Cavallers.

La visita va començar a les dependències de secretaria i sagristia, la cripta i els exteriors del temple, finalitzant el recorregut en el cambril de la Mare de Déu dels Dolors. El prior, Fernando Gracia, va comentar dife-

rents aspectes de la construcció, així com anècdotes de les diferents troballes. Un cop finalitzada, Mons. Salvador Giménez va presidir la celebració eucarística conjuntament amb Mn. Vicenç Alfonso. L'acte més representatiu de la vetllada va ser la imposició de la medalla de la Congregació, que converteix al bisbe Salvador en «Congregant d'Honor» de la Congregació dels Dolors. El cant de la *Salve Regina* va ser el colofó final de la celebració.

Nomenament

El Sr. Bisbe ha nomenat presidenta delegada de Mans Unides, de la Diòcesi de Lleida, a la Sra. Rosa Pla Montoliu.

AGENDA

► Diumenge, 20 de març:

- 12 h, benedicció dels Rams i Eucaristia, presidida pel Sr. Bisbe. Catedral.
- 19.30 h, processó penitencial en honor de la Verge dels Dolors. Sortida de l'Oratori dels Dolors.

► Dimarts, 22 de març. Catedral:

- 18.15 h, celebració comunitària de la Penitència.
- 19 h, Missa Crismal.

► Dimecres, 23 de març:

- 20 h, Processó del Trasllat. Església de Sant Martí.

► Dijous, 24 de març. Dijous Sant. Catedral:

- 20 h, Missa del Sant Sopar del Senyor, presidida pel Sr. Bisbe.
- 21 h, Hora Santa i Adoració del Santíssim.
- 24 h, Processó del Silenci. Església de Sant Martí.

► Divendres, 25 de març. Divendres Sant. Catedral:

- 11 h, Viacrucis.
- 19 h, Acció Litúrgica de la Passió del Senyor. Presidida pel Sr. Bisbe.
- 21 h, Processó del Sant Enterrament. Des de l'Església de la Puríssima Sang.

► Dissabte, 26 de març. Catedral:

- 23 h, Solemne Vetlla Pasqual. Presidida pel Sr. Bisbe.

► Diumenge, 27 de març. Pasqua. Catedral:

- 12 h, Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe.

Concert solidari

Els centres oberts dels Salesians de Lleida van aconseguir, diumenge 28 de febrer, 1.243 euros de la generositat del públic en el marc del concert conjunt de la coral Maristes Montserrat i l'orquestra Ensemble XXI, de Monzón, celebrat a l'església de Sant Josep Obrer.

Hi van assistir unes 150 persones. La coral Maristes, formada per unes 80 veus, va interpretar cançons de diverses èpoques i estils, i Ensemble XXI va interpretar tres peces del seu director José Antonio Chic.

Quatre peces celtes, adaptades per ell, van posar el colofó final d'aquest concert, sota la batuta de Gerard Riu, director de la coral Maristes.

Els allí presents van poder conèixer un xic més els centres oberts, gestionats pels Salesians de Lleida. Els diners recaptats es destinaran als esmorzars saludables i a les activitats d'estiu. Aquests centres acullen nens i adolescents amb risc d'exclusió. Ho fan al sortir de l'escola, oferint-los berenar, així com activitats lúdiques i de formació.

Ja és una tradició que la coral Maristes apropi les seves cançons a col·lectius que difícilment poden arribar al cant coral. A l'acabar, en signe d'agraïment, els nens i adolescents dels centres van lliurar un cor, fet amb papiroflèxia, als músics, cantaires i públic.

REFLEXIONS

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

De què parlem quan parlem de pau? (i II)

La tradició sapiencial posa de relleu allò que és obvi, allò que forma part de la saviesa popular i que està excessivament difuminat en la vida quotidiana. Cercar la pau és cercar l'harmonia d'un mateix dins del tot. Per tal de poder trobar-la, és essencial preguntar-se: Quin paper jugo en el conjunt? Quina és la missió que tinc assignada? Què s'espera de mi? Què espero jo de la meua vida? Quina activitat m'omple fins a tal punt que m'oblido de fer-la quan l'estic exercint? Per a què estic fet?

El qui desenvolupa la seva missió, aquella per a la qual està fet, dins del conjunt social, està en pau amb si mateix i no experimenta cap tipus de conflicte intern; no enveja res, no sent gelosia de ningú, no espera cap reconeixement, no es cansa, ni cansa; perquè fa allò que lliga essencialment amb la seva naturalesa, però, en canvi, quan una persona està obligada a fer un paper que no li correspon, per al qual no està preparada, s'esdevé la tensió, el desajust que, naturalment, és font de conflicte i de tensió.

Es pot dir amb més simplicitat: La pau s'esdevé quan un troba el seu lloc en el món. Aparentment és fàcil aquesta recerca i, no obstant això, és el més difícil de tot, perquè molt sovint hi ha impediments d'ordre extern que fan impossible la bona ubicació.

Altres vegades, la dificultat és endògena i es produeix el conflicte perquè un no acaba d'entendre quin és el seu lloc en l'ordre del món. Cal vèncer la pressió ambiental, la influència que els altres exerceixen sobre un mateix. Trobar aquest lloc no és acomplir les expectatives dels altres, el rol assignat pels pares, pels mestres, per la societat, pel Partit, per les circumstàncies. Consisteix a trobar el propi lloc i el propi temps escoltant les necessitats i els anhels del jo profund.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

21. ■ Dilluns sant (litúrgia hores: 2a setm.) [Is 42,1-7 / Sl 26 / Jo 12,1-11]. Sant Filèmon o Filemó, mr. (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.

22. ■ Dimarts sant [Is 49,1-6 / Sl 70 / Jo 13,21-33.36-38]. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, mr. d'origen africà; sant Deogràcies (s. v), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe; santa Lea (†384), rel. viuda romana.

23. ■ Dimecres sant [Is 50,4-9a / Sl 68 / Mt 26,14-25]. Sant Josep Oriol (1650-1702), prevere de Bar-

celona, beneficiat del Pi. Sant Toribi de Mogrovejo (†1606), bisbe de Lima.

24. □ Dijous Sant [Missa de la Cena del Senyor: Ex 12,1-8.11-14 / Sl 115 / 1C 11,23-26 / Jo 13,1-15]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Simó, nen mr.; santa Caterina de Suècia, vg., filla de santa Brígida.

25. ■ Divendres Sant [Celebració de la Passió del Senyor: Is 52,13-53,12 / Sl 30 / He 4,14-16;5,7-9 / Jo 18,1-19,42]. Sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, mr.

26. ■ Dissabte Sant. Sant Brauli, bisbe de Saragossa (631-651); santa Màxima, mr.

27. □ Diumenge vinent, Pasqua de la Resurrecció del Senyor (lit. hores: pròpia) [Vetlla: després dels textos de la Llei i dels Profetes, Rm 6,3-11 / Sl 117 / Lc 24,1-12. Missa del dia: Fets 10,34a.37-43 / Sl 117 / Col 3,1-4 (o bé: 1C 5,6b-8) / Jo 20,1-9 (o bé: Lc 24,1-12). A la missa vespertina: l'Evangeli pot ser: Lc 24,13-35]. Sant Alexandre, soldat mr.; sant Rupert (s. vii-viii), bisbe de Worms, patró de Baviera; santa Lídia, mare de família, mr.

Diumenge de Rams o de la Passió del Senyor

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre em desvetlla l'orella perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

► Salm responsorial (21)

R. *Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?*

Tots els qui em veuen es riuen de mi, / amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa: / «S'ha adreçat al Senyor; que l'alliberi, / doncs; que el salvi, si tant se l'estima.» R.

M'envolta una munió de gossos, / em rodeja un estol de mal factors, / m'han lligat les mans i els peus, / puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits, / es juguen als daus la meva roba. / Almenys vós, Senyor, no us allunyeu; / força meva, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom, / us lloaré enmig del poble reunit. / Fideles del Senyor, lloeu-lo, / fills de Jacob, glorifiqueu-lo, / reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

► Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Lluç (Lc 22,14-23,56) (Fragment final)

Quan arribaren a l'indret anomenat Gòlgota, el crucificaren juntament amb els criminals, un a la dreta i un altre a l'esquerra. Jesús deia: † «Pare, perdoneu-los, que no saben el que fan.» C. Es repartiren els seus vestits i se'ls jugaren als daus. La gent s'ho estava mirant. Les autoritats deien, rient-se'n: S. «Ell, que en salvava d'altres, que se salvi ell mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit.» C. Els soldats també se'n burlaven: tot oferint-li vinagre, li deien: S. «Si ets el rei dels jueus, salva't tu mateix.» C. Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: «El rei dels jueus.» Un dels criminals penjats a la creu, també li deia insultant-lo: S. «¿No ets el Messies? Salva't a tu mateix i a nosaltres.» C. Però l'altre, renyant-lo, li respongué: S. «¿Tu que estàs sofrint la mateixa pena, tampoc no tens temor de Déu? I nosaltres ens ho mereixíem, perquè estem sofrint el càstig que ens correspon pel que hem fet, però aquest no ha fet res de mal.» C. I deia: S. «Jesús, recordeu-vos de mi, quan arribeu al vostre Regne.» C. Jesús li respongué: † «T'ho dic amb tota veritat: Avui seràs amb mi al paradís.» C. Ja era cap al migdia quan s'estengué per tota la terra una foscor fins a mitja tarda: el sol s'havia eclipsat. La cortina que tancava el santuari, s'esquinçà per la meitat, i Jesús cridà amb tota la força: † «Pare, confio el meu alè a les vostres mans.» C. I havent dit això, expirà.

(Aquí tothom s'agenolla, i fa una pausa.)

C. El centurió, després de veure el que havia passat, en donava glòria a Déu i deia: S. «És veritat: aquest home era innocent.» C. I tota la gent que era present en aquell espectacle, després de contemplar tot el que havia passat se'n tornava donant-se cops al pit. Tots els seus coneguts i les dones que l'havien seguit des de Galilea es mantenien a distància mirant-s'ho. C. Hi havia un home que es deia Josep, membre del sanedrí, home noble i bo, natural d'Arimatea, població dels jueus, que esperava el regne de Déu i no estava d'acord amb tot allò que el sanedrí havia decidit i havia fet. Aquest home anà a trobar Pilat per demanar-li el cos de Jesús, el desclavà, l'amortallà amb un llençol i el posà en un sepulcre tallat a la roca, on encara no havia estat posat ningú. Era el divendres, quan ja començava el capvespre del dissabte. Les dones que havien vingut amb Jesús des de Galilea se guiren fins allà, veieren el sepulcre i com havia estat enterrat el seu cos, i se'n anaren a comprar perfums i ungüents. I durant el dissabte guardaren el repòs que la llei prescrivia.

► Lectura del llibre del profeta Isaïes (Is 50,4-7)

Mi Señor me ha dado una lengua de iniciado, para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabila el oído, para que escuche como los iniciados. El Señor me abrió el oído; y yo no resistí ni me eché atrás: ofrecí la espalda a los que me apaleaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no me tapé el rostro ante ultrajes ni salivazos. El Señor me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

► Salmo responsorial (21)

R. *Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?*

Al verme se burlan de mí, / hacen muecas, mueven la cabeza: / «Acudió al Señor, que lo ponga a salvo; / que lo libre si tanto lo quiere.» R.

Me acorrala una jauría de perros, / me rodea una banda de malhechores; / me taladran las manos y los pies, / puedo contar mis huesos. R.

Se reparten mi ropa, / echan a suerte mi túnica. / Pero tú, Señor, no te quedes lejos; / fuerza mía, ven corriendo a ayudarme. R.

Contaré tu fama a mis hermanos, / en medio de la asamblea te alabaré. / Fieles del Señor, alabadlo; / linaje de Jacob, glorifícadlo; / temedlo, linaje de Israel. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Fl 2,6-11)

Cristo, a pesar de su condición divina, no hizo alarde de su categoría de Dios; al contrario, se despojó de su rango y tomó la condición de esclavo, pasando por uno de tantos. Y así, actuando como un hombre cualquiera, se rebajó hasta someterse incluso a la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo levantó sobre todo y le concedió el «Nombre-sobre-todo-nombre»; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

► Pasión de nuestro Señor Jesucristo según san Lucas (Lc 22,14-23,56) (Fragmento final)

Y cuando llegaron al lugar llamado «La Calavera», lo crucificaron allí, a él y a los malhechores, uno a la derecha y otro a la izquierda. Jesús decía: † «Padre, perdónalos, porque no saben lo que hacen.» C. Y se repartieron sus ropas echándolas a suerte. El pueblo estaba mirando. Las autoridades le hacían muecas diciendo: S. «A otros ha salvado; que se salve a sí mismo, si él es el Mesías de Dios, el Elegido.» C. Se burlaban de él también los soldados, ofreciéndole vinagre y diciendo: S. «Si eres tú el rey de los judíos, sálvate a ti mismo.» C. Había encima un letrero en escritura griega, latina y hebrea: «Este es el rey de los judíos.» Uno de los malhechores crucificados lo insultaba diciendo: S. «¿No eres tú el Mesías? Sálvate a ti mismo y a nosotros.» C. Pero el otro le increpaba: S. «¿Ni siquiera temes tú a Dios, estando en el mismo suplicio? Y lo nuestro es justo, porque recibimos el pago de lo que hicimos; en cambio, éste no ha faltado en nada.» C. Y decía: S. «Jesús, acuérdate de mí cuando llegues a tu Reino.» C. Jesús le respondió: † «Te lo aseguro: hoy estarás conmigo en el Paraíso.» C. Era ya eso de mediodía y vinieron las tinieblas sobre toda la región, hasta la media tarde; porque se oscureció el sol. El velo del templo se rasgó por medio. Y Jesús, clamando con voz potente, dijo: † «Padre, a tus manos encomiendo mi espíritu.» C. Y dicho esto, expiró.

(Todos se arrodillan, y se hace una pausa.)

C. El centurió, al ver lo que pasaba, daba gloria a Dios diciendo: S. «Realmente, este hombre era justo.» C. Toda la muchedumbre que había acudido a este espectáculo, habiendo visto lo que ocurría, se volvían dándose golpes de pecho. Todos sus conocidos se mantenían a distancia, y lo mismo las mujeres que lo habían seguido desde Galilea y que estaban mirando. Un hombre llamado José, que era senador, hombre bueno y honrado (que no había votado a favor de la decisión y del crimen de ellos), que era natural de Arimatea y que aguardaba el Reino de Dios, acudió a Pilato a pedirle el cuerpo de Jesús. Y, bajándolo, lo envolvió en una sábana y lo colocó en un sepulcro excavado en la roca, donde no habían puesto a nadie todavía. Era el día de la Preparación y rayaba el sábado. Las mujeres que lo habían acompañado desde Galilea fueron detrás a examinar el sepulcro y cómo colocaban su cuerpo. A la vuelta prepararon aromas y ungüentos. Y el sábado guardaron reposo, conforme al mandamiento.

COMENTARI

«Déu meu,
Déu meu, ¿per què
m'heu abandonat?»

Jesús entra a Jerusalem acomplint la profecia de Za 9,9 que anunciava un messies humil. *Rei que ve en nom del Senyor*, Jesús exerceix el senyoriu pujant en un pollí (animal dels humils). La gent *estenent els mantells* —senyal d'homenatge al rei— proclamava la reialesa singular del Messies Jesús.

El 3r Cant del Servent de Déu narra la vocació profètica del qui ha de ser «home de la paraula» amb *llengua de mestre per sostenir els cansats*, però primer ha de ser «home de l'escolta».

Mc i Mt presenten Jesús cridant *amb tota la força* el títol del SI 22 (eix conductor del relat de la Passió): *Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?* Salm amb pregària de lamentació (*No véns a salvar-me. M'han lligat de mans i peus*), de confiança (*No t'allunyis. Força meva, cuiteu a defensar-me*), i també d'agraïment a Déu salvador (*Senyor, m'has escoltat. Et lloaré enmig del Poble. Fideles del Senyor, lloeu-lo*).

Amb l'himne cristològic Pau invita *els qui són en Crist* —els cristians— a reproduir en la seva vida el procés de kenosi salvadora de Jesucrist:

- *Era de categoria divina.*
- *No es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu; es va fer no-res prenent categoria d'esclau, fins a acceptar mort de Creu.*
- *Per això Déu l'ha superexalçat i li ha donat aquell «nom» (missió) que està per damunt de tot altre nom perquè tots els llavis reconguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.*

El relat evangèlic de la Passió, Mort i Resurrecció de Jesús és història interpretada i kerigmatitzada amb lloc destacat a tots els evangelis, escrits al peu de la Creu i a la llum de la resurrecció.

Mc i Mt presenten la Passió subratllant la culpabilitat humana, també dels deixebles.

Lc, seguint el mateix esquema, veu la Passió com el drama de l'enfrontament radical entre el Fill de l'home i Satanàs per destacar el valor històric i salvífic de la Passió, Mort i Resurrecció de Jesús.

Mn. José Luis Arín